

1Korinthe 11: “Geen scheuringen....!”.

Orde van dienst:

Welkom

Votum en zegengroet

Psalm 122: 1 en 3 (Nieuwe psalmberijming)

Wet

Citaat Bonhoeffer

Psalm 51: 3, 4, 5 (Nieuwe psalmberijming)

Gebed

Kinderen: Boete.

Zingen: Psalm 116: 1

Lezen: 1Korinthe 1: 1-17 en 11: 17-22

Nieuw Liedboek 970 Vlammen zijn er vele

Tekst: 1Korinthe 11: 18, 19

Preek

GK 119 (GK 2006)

Gebed

Collecte

GK 108 (GK 2006) Hallelujah, eeuwig dank en ere.

Zegen.

Na de wet: citaat van Bonhoeffer.

Jakobus 5: 16: “Beken elkaar uw zonden”. Wie met zijn boosheid alleen blijft, blijft helemaal alleen. Het kan zijn, dat de christen deel uitmaakt van een gemeenschap, maar dat de laatste doorbraak tot de gemeenschap niet plaatsvindt, omdat die leden weliswaar als gelovigen en als vromen gemeenschap met elkaar hebben, maar niet als onvrome mensen, niet als zondaars. De vrome gemeenschap staat niemand toe zondaar te zijn. In zo'n gemeenschap moet ieder zijn zonden voor zichzelf bewaren en voor de gemeenschap verbergen. Wij mogen geen zondaar zijn. Daarom blijven we met onze zonden alleen, in de leugen en de huichelarij; want we zijn nu eenmaal zondaar.

Het is echter de genade van het evangelie, die voor vromen moeilijk te begrijpen is, die ons onder de waarheid stelt en zegt: “Jij bent een zondaar, en kom nu als deze zondaar, die je bent, naar de God die jou liefheeft. Hij wil je zo, zoals je bent, hij wil niet iets anders van jou, niet een offer, niet een werk, maar hij wil alleen jou. ‘Geef mij, mijn zoon, je hart’. God is tot jou gekomen om de zondaar zalig te maken. Verheug je! Voor God heeft het masker, dat je voor mensen draagt, geen zin”.

Voor de tekst: “Het is onvermijdelijk dat er partijvorming onder u is, zodat duidelijk wordt wie onder u betrouwbaar is”. NBV

In de vertaling van NBG '51 staat: “Want scheuringen moeten er onder u wel zijn, zal het blijken wie de toets kunnen doorstaan”.

Preek:

dia lijn vd preek

“Ben jij klaar voor Karnaval Festival 2020?”

Dia.

Op 22 en 23 februari gaan alle remmen los in Moergestel. Waggelen, meeblèren en de bass vol open! Karnaval Festival is een feest vol Brabantse gezelligheid, vrolijkheid en gekkigheid. Dus zet je feestneus op en stamp eens lekker door!...”.

Dit kreeg ik als eerste te lezen toen ik het woordje “karnaval” intikte op Google.

Voordat u nu denkt “Daar wil ik bij zijn!”: het is helaas al uitverkocht.

Karnaval: waar komt dat eigenlijk vandaan?

Het woord ‘karnaval’ komt van het Italiaanse ‘carne levare’ (Latijn: carnem levare).

Dia.

Dat betekent letterlijk “vlees opheffen of wegnemen”.

En dat duidt op de vastentijd die komt: het ‘vlees’, alle luxe, wordt even weggenomen.

De vastentijd duurt 40 dagen. Tot op Goede Vrijdag.

Op Goede Vrijdag staan we stil bij het lijden van Jezus aan het kruis.

We staan aan de voet van het kruis en zien Jezus lijden en sterven vanwege onze zonden.

Vasten betekent dat je een tijdlang weinig of niets eet. Vasten doe je omdat je verdriet hebt.

Je krijgt geen hap door je keel. Een tijd van nadenken over jezelf. Een tijd van boetedoen.

Van verootmoediging.

Boete doen is dat je je zonden overdenkt en dat je die voor God neerlegt. Dat je openlijk belijdt wat je verkeerd deed. Dat je om vergeving bidt voor verkeerde woorden of voor je driftbuien. Voor verkeerde verlangens. Voor egoïsme of onverschilligheid. Voor roddel over anderen. Voor trots of voor je drankgebruik. Voor te scherpe oordelen en jaloezie.

Dat leg je allemaal bij het kruis van Christus.

En: dat maakt je klein.

Zijn zelfovergave breekt mijn zelfhandhaving.

Zijn zelfvernedering breekt mijn trots.

Het volk Israël vastte de dag voor de Grote Verzoendag. Als de zonden van het volk bij de gouden ark van God werden gelegd. David vastte bij zijn zoontje. Nachtenlang lag hij op de koude vloer voor zijn bedje. Zoontje van hem en Bathseba dat ging sterven. Uit overspel geboren.

David vastte en bad vol besef van zijn zonde. Misschien zou de HERE hem nog sparen!

Weinig eten of drinken. Het lekkere vlees is weggenomen. Carne levare. Je bent alleen met God.

In de Rooms Katholieke kerk is deze ene dag uitgroeid tot 40 dagen. En vlak voor de dagen dat dat lekkere vlees en eten wordt weggenomen, carne levare, ga je er nog even lekker tegenaan. Nog even alles eten en drinken. En daarna de vastentijd. Dat werd ons carnaval.

Van vrijdag tot dinsdag duurt het carnaval.

Daarna gaan Roomse mensen in de kerk bij de priester een kruisje halen.

Dia.

Een kruisje van as. De woensdag werd daarom Aswoensdag.

As: als belijdenis, dat je maar een mensje van stof en as bent.

Helaas is het carnaval uitgroeid tot een enorm volksfeest en wordt het vasten vaak vergeten.

En dat is heel jammer.

Want vasten, verootmoediging, is een van de grootste schatten van de kerk.

Verootmoediging betekent, dat je naar jezelf kunt kijken.

Dat je je eigen zwakheid wilt zien en niet eerst die van anderen.

Verootmoediging is, dat je weet, dat je geschapen bent. Een mooi kind van God, maar tegelijk een stofje in het uitgestrekte universum.

Verootmoediging, ootmoed. Moed. Want het vraagt moed om naar jezelf te kijken. Dat doen we liever niet. Eerlijk de vraag stellen: “Waar ben ik fout geweest? Wat moet ik eerlijk belijden?”.

Maar is dát niet wat we van Christus leren?

En leert hij ook niet dat alleen zó geschonden verhoudingen worden hersteld? Met God en met mensen?

*****

Dia lijn vd preek

In onze dagen is er veel reden voor die verootmoediging.

Christus bad vlak voor zijn sterven voor de eenheid van zijn volgelingen: "Opdat zij allen één zijn, zoals u en ik, Vader, één zijn".

Maar in de loop van de eeuwen is de kerk gescheurd en zijn er honderden kerken.

En binnen die kerken is er ook nog eens veel verdeeldheid. Allerlei meningen.

Partijen.

Als we het toch over verootmoediging hebben: kijk alleen al naar onze eigen kerken. Naar het moeizame en jarenlange proces om samen te komen met andere kerken. Naar de pijn die er in elke scheuring ligt. Naar de manier waarop we soms met verschillen omgaan. Zoals de verschillen in visie op de vrouw in het ambt. Visie op liturgie. Op homoseksualiteit. Op kerk zijn in onze tijd. Op schepping en evolutie. Op kinderen aan het Avondmaal. Op de zondag. Op seksualiteit.

Partijvorming. Scheuren.

En dan lezen we deze tekst: "Het is onvermijdelijk, dat er partijvorming onder u is...".

Of: "Er moeten wel scheuringen onder u zijn...".

Wat bedoelt Paulus met deze woorden?

Bedoelt hij dat God scheuringen wil? Is dat zijn bedoeling?

Vreemd.

Voorals je aan het eerste hoofdstuk denkt. Daar staat juist het omgekeerde.

Dia.

Daar staat dit: "Broeders en zusters, in de naam van onze Heer Jezus

Christus roep ik u op om allen eensgezind te zijn, om scheuringen te vermijden, om in uw denken en uw overtuiging volkomen één te zijn".

En dan schrijft dezelfde Paulus iets verder: "Want er moeten wel scheuringen onder u zijn...".

Dat mag toch juist niet?!?

Wat bedoelt hij?

Dan moet u goed lezen wat hij schrijft.

Hij schrijft niet: "Het is onvermijdelijk dat er partijvorming is..."

dia.

Of: "Er moeten wel scheuringen zijn...".

Nee, hij schrijft dit: "Er moeten **onder u** wel scheuringen zijn...".

Onder u.

Het ligt dus niet aan God.

Zo van: Nou, het zou goed zijn als er weer eens wat meer scheuringen en partijen komen!".

Nee, het ligt aan de gemeente: 'onder u'.

In de gemeente van Korinthe, zoals de mensen daar waren en dachten, moesten er wel allerlei partijen en scheuringen komen. Dat kon gewoon niet uitblijven. Dat moest wel gaan gebeuren.

Paulus' woorden zijn dus best wel beschamend voor de gemeente daar: "Onder ú moesten wel scheuringen komen!".

Wat was er dan aan de hand met die 'u'.

Nou, dat lees je in de brief. Er was nogal wat aan de hand.

Er was verdeeldheid.

De één was voor Apollos en de ander voor Paulus. De één was voor Petrus en de ander voor Christus.

Alsof het in de kerk van Jezus om mensen gaat!

En je ziet in gedachten die Korinthiërs op feestjes over voorgangers en predikers praten. De één vindt Apollos een goede prediker. De ander vindt weer dat Petrus het veel beter kan zeggen. En samen vinden ze Paulus eigenlijk maar niks. Die kan helemaal niet spreken.

Want Grieken hielden van goede sprekers.

Zoals wij van filmsterren en sporthelden houden: "ik ben voor Feijenoord en ik ben voor Ajax en ik voor PSV!". Alsof dat zo belangrijk is!!!

En zo kwamen er partijen.

Je merkt in de hele brief Paulus bijna wanhopig hoe Paulus de Korintiërs aan Christus alleen wil verbinden: Hij is voor ons gekruisigd en niet Paulus of Apollos of Petrus. Het gaat niet om mensen in de kerk.

Nog iets: er was veel trots in de gemeente.

De Heilige Geest had hen door het evangelie tot geloof gebracht. En ook nog eens allerlei gaven gegeven om dat evangelie zelf weer uit te dragen.

Hij schonk de gaven van genezing. Omdat het evangelie namelijk genezing geeft.

Hij schonk de gave van het spreken in tongen, in andere talen. Om zo het evangelie aan alle mensen te vertellen.

Hij schonk de gave van de profetie. Om de boodschap van het evangelie, woorden van God, in de echte levens van mensen te laten landen.

Maar de mensen lieten door die gaven niet het evangelie stralen.

Ze wilden zélf stralen: 'Hoor eens hoe goed ik in tongen kan spreken! Heb je al van die genezing gehoord die ik gedaan heb?! Zal ik eens een profetie over jou uitspreken!!'.

Trots. Ego. Eigen gelijk.

Allemaal kleine koninkjes op hun eigen kleine eilandjes. Scheuringen.

Nog iets: ook op seksueel vlak was nogal wat aan de hand.

Sommige mannen bleven naar de tempelhoeren gaan. En er was zelfs een jonge man, die met de tweede vrouw van zijn vader in bed lag.

Het oude leven vol seks brak aan alle kanten door de scheuren van het nieuwe leven heen.

Dát was er aan de hand: "Scheuringen moesten er onder u wel komen...".

Onder u.

Wat zou het mooi geweest zijn: één grote ongedeelde kerk van Christus in de wereld. Bron van liefde en barmhartigheid. Veilige plek voor beschadigde mensen. Wat zou dat een getuigenis geweest zijn! Een kerk met de kroon van de eenheid stralend op haar hoofd.

Eenheid. Niet omdat je het altijd overal met elkaar eens bent. Maar eenheid door de liefde.

Het diepe verlangen om elkaar vast te houden. Op te zoeken.

Een kerk, waar iedereen mag binnen komen en zich kind van God mag noemen. Bevrijd.

Geliefd.

Maar de Boze heeft door de eeuwen heen al die trots, alle zelfhandhaving, alle zwakheden van mensen op seksueel gebied, alle verlangen om gelijk te hebben, alle zucht naar macht, hij heeft dat allemaal gebruikt om die ene kerk van Christus te verdelen. Om de onderlinge liefde te smoren in eigenbelang.

Er is veel reden om als kerken heel ootmoedig te zijn.

*****

(Dia lijn van de preek)

Ja, als je dit allemaal leest - trots, mensen, seksuele misstanden- dan zou je bij jezelf kunnen denken: "Hier wil ik niet bij horen! Als dát de kerk is! Wat een zootje!".

En je zou de kerk zelfs kunnen verlaten.

Zoals je bij een hopeloos telefoongesprek zuchtend de hoorn erop kunt gooien.

Maar van Paulus leren we dat die houding niet echt geestelijk is.

Paulus blijft zelf trouw aan de gemeente. Ondanks alle misstanden en alle kritiek die hij krijgt.

Hij verwacht iets voor de kerk.

Daarom begint hij zijn brief zelfs aan deze gemeente met de woorden "Genade voor u en vrede. De Heer is met u".

Want hij weet één ding: een gemeente kan dan wel scheuren en vol misstanden en partijvorming zijn, Christus is dat niet! Christus is niet gedeeld!

U wel. Maar Hij niet!

Hij troont als koning boven deze wereld. Als herder leidt hij zijn gemeente. En daar kunnen mensen niets aan veranderen. Het fundament is sterk en ongedeeld.

"Christus is niet gedeeld", roept Paulus vol blijdschap uit.

En dat mag ons veel vertrouwen geven.

Ja, als je op mensen vertrouwt en vooral naar de mensen kijkt, dan lijkt de kerk een heel zwak zaakje in de wereld. Ondanks alle gouden kronen en grote kathedralen vol kunst en imponerende universiteiten.

Als je kijkt naar het machtsmisbruik de eeuwen door. Het vreselijke misbruik. De vervolgingen.

Zou er wel een kerk bestaan, als Jezus niet leefde?

Zou de Bijbel al de dwaalleer en aanvallen hebben overleefd zonder de sterke Geest van Christus?

Zouden wij met al die verschillende mensen in de kerk zijn blijven omgaan, als Jezus ons niet leerde, dat juist daarin de gevende liefde opglanst.

Juist de zwakheid van de kerk is het grote bewijs, dat Jezus leeft en koning is.

Ja, dat is een vreemde gedachte.

Wij zien de zwakheden van de kerk, de verdeeldheid, vaak als slechte reclame voor God. En dat is ook zo.

Maar tegelijk wijst onze zwakheid omhoog naar een machtige Beschermmer.

En je ziet zijn kracht terug als er in een gemeente wel liefde is. Zorg voor elkaar. Offers. Vergeving. Verootmoediging. Al die vruchten van de Geest.

*****

(Dia lijn van de preek)

Nog één ding.

Dia.

Want Paulus schrijft: "Want scheuringen, partijvorming, moeten er onder u wel zijn, zodat duidelijk wordt, wie de toets kunnen doorstaan" of: "zodat duidelijk wordt wie betrouwbaar, wie echt zijn".

Toets. Echt.

Dat doet denken aan een examen. Een toets. Kom je erdoorheen of niet?

Het doet denken aan het testen van goud: is het wel echt goud of is het schijn?

Wat doet Paulus hier?

Nou, hij maakt het opeens heel persoonlijk.

Hij vraagt aan mij en aan jou: 'Wie ben jijzelf? Hoe zit jij nu zelf in de kerk? Ben jij wel echt?'

Want, weet je, je kunt heel makkelijk als toeschouwer in de kerk zitten. Je kijkt van een afstandje naar de verdeeldheid of naar wat er mis gaat op seksueel gebied. Naar allerlei ontwikkelingen in de kerk. En je vindt daar wat van.

Maar: je hebt het dan steeds over anderen en je blijft zelf buiten schot.

Maar dan mis je Gods bedoeling!

Hij vraagt aan jou als levende steen van de gemeente: 'En wie ben jij nu zelf?'

Wat beweegt jou?

Waarom blijf je op een afstand staan? Wat zit er in je hart? Trots? Luiheid?

Onverschilligheid? De makkelijkste weg voor jezelf kiezen? Of is het onmacht?

Kijk je ook wel eens naar jezelf? Ken je het diepe, mooie proces van verootmoediging? Heb je de liefde van Christus wel echt begrepen? Volg je hem wel echt? Is jouw geloof wel goud of is het schijn? Krijgt Christus gestalte in je leven?

Dat vraagt Jezus door de woorden van Paulus aan jou: ben je wel écht een leerling van Jezus?

Maar als dat zo is, als je echt bij Jezus wilt horen en hem wilt volgen, dan ga je zijn lichaam niet loslaten, maar dan ga je, net als Hij, je inzetten voor zijn lichaam. Je gaat al die broze broeders en zusters in de kerk hooghouden. Je hebt geduld met hun zwakheden. Je belijdt elkaar je zwakke punten en je gaat elkaar helpen. Bidt met elkaar.

Zoals ook Paulus dat deed: hij laat die mensen in Korinthe niet los. Hij komt eerder heel dichtbij en leert hen de liefde. Want hij weet als geen ander dat hij ook zelf van die liefde leeft.

Op allerlei plekken in het land vieren mensen in deze dagen carnaval. Op woensdag halen sommigen een kruisje van as. En daarna begint de vastentijd. Tijd van verootmoediging. Helaas wordt het carnaval met veel lawaai en drank gevierd. Ook al gun ik mensen hun feestje.

Maar het mooiste, de tijd van verootmoediging en inkeer, verdwijnt langzaam in het feestgeroes.

Zoals het kruisje van as op het voorhoofd vervaagt.

Dat is jammer.

Heel erg jammer.

Want verootmoediging is een van de grote schatten van de kerk.

Kijken naar jezelf: 'Wie ben ik eigenlijk? Waar leef ik voor? Hoe ga ik om met anderen? Wat mag ik betekenen? Waar vind ik vergeving?'

Een grote schat.

Waarom?

Het lijkt wat somber.

Maar dat is het niet.

Want verootmoediging is de eerste stap op weg naar Gods Koninkrijk.

Door je eigen zwakheid te zien, leer je dat je je Schepper nodig hebt. Als mensje van stof en as.

Door je zonden te zien, leer je zijn vergeving te zoeken en te vinden en word je bevrijd.

Door de vruchten in je leven te zien, leer je het werk van de Geest in je leven blij herkennen.

Vastentijd. Verootmoediging.

Ja, het vraagt moed om dit te vragen: "Wie ben ik voor God?"

Maar de opbrengst is goud.

Mooi om zo naar Goede Vrijdag toe te leven.

Amen.